

Datum: 15-12-2022

Volnummer: 2022-2023/04

Commissie Binnenlandse Zaken, Veiligheid, Migratie en Bestuurszaken (Federaal Parlement, Kamer)

Geef in de opvangcrisis gewicht aan kinderrechten

Voor veel minderjarigen die in België internationale bescherming vragen gaat de opvangcrisis van kwaad naar erger. Verschillende van hun fundamentele rechten worden niet gerespecteerd en gerealiseerd: hun recht op passende bescherming en zorg, op toegang tot gezondheidsvoorzieningen, op opvang en begeleiding, op informatie en inspraak, op bescherming tegen elke vorm van exploitatie en misbruik. Al die rechten worden keer op keer, dag en nacht opzij geschoven, geschonden.

Toch verplicht het kinderrechtenverdrag België om te zorgen voor die kinderen en jongeren. Dat verdrag is bindend voor België, geldt voor alle buitenlandse minderjarigen die hier met of zonder hun ouders aankomen, ook in tijden van crisis. Het is de taak van het Kinderrechtencommissariaat om gewicht te geven aan kinderrechten in deze crisis.

Deze knelpuntennota steunt op het VN-kinderrechtenverdrag als referentiekader. We baseren ons op de signalen en meldingen die we krijgen, en vertolken de bezorgdheid van jongeren en middenveldorganisaties die we te horen krijgen bij onze plaatsbezoeken.

Dit is waarop we aandringen vanuit kinderrechtenperspectief:

- Stel het belang van het kind in deze opvangcrisis centraal.
- Laat niet alleen de Dienst Vreemdelingenzaken oordelen over mogelijke twijfel aan de minderjarigheid van een jongere. Laat daar minstens iemand van Dienst Voogdij mee over oordelen gezien de grote gevolgen momenteel, namelijk het gebrek aan opvang.
- Laat opvang niet afhangen van leeftijdswijfel en bied alle gezinnen en jongeren met en zonder leeftijdswijfel noodopvang. Regel gepaste opvang voor alle minderjarigen op hun maat en volgens hun noden. Op lange termijn vragen we voldoende structurele opvangplaatsen die rekening houden met de noden van de verschillende asielzoekers om te voorkomen dat zich opnieuw opvangcrisissen voordoen.
- Beschouw en behandel niet-begeleide minderjarigen als minderjarig zolang niet bewezen is dat ze al 18 zijn.
- Vang eerst alle niet-begeleide minderjarigen op en ga dan pas over tot leeftijdstests.
- Zorg tussen de verschillende fases voor begeleiding en monitoring van de jongeren met leeftijdswijfel die geen opvang kregen.
- Maak naast veilige en aangepaste opvang dringend werk van medische zorg en psychologische ondersteuning.
- Zorg voor begrijpelijke en kindvriendelijke informatie. Zorg dat kinderen en jongeren hun rechten kennen.

- Zorg voor extra voogden zodat de wachtlijsten weggewerkt kunnen worden en elke minderjarige meteen een voogd krijgt. Denk in afwachting van die extra voogden na over andere oplossingen om de dagelijkse problemen weg te werken van niet-begeleide minderjarigen zonder voogd.

Minderjarigen moeten overleven op straat

Iedereen die asiel aanvraagt in België heeft recht op opvang. België moet alle asielzoekers opvangen in afwachting van hun asielaanvraag. Het gaat niet alleen om onderdak, maar ook om eten, kleren, medische, sociale, psychologische en juridische begeleiding.¹

Het opvangnetwerk zit zo goed als vol. Fedasil slaagt er daardoor niet meer in om asielzoekers die zich aanmelden, op te vangen. Voor alleenstaande mannelijke asielzoekers duurt dat nu al bijna een jaar: door de opvangcrisis blijven ze vaak veroordeeld tot de straat. Voor gezinnen en niet-begeleide minderjarigen is dat de laatste twee maanden ook soms het geval. Ook zij krijgen niet meer systematisch opvang. Daarom moeten er regelmatig keuzes gemaakt worden, afhankelijk van het aantal plaatsen. Dat gebeurt op basis van kwetsbaarheid en chronologie. De niet-begeleide minderjarigen kan Fedasil in principe alleen meteen opvangen als er geen twijfel is over hun minderjarigheid. Maar ook voor die minderjarigen is er geen zekerheid. De druk op de opvangcapaciteit is zo groot dat er zelfs plaatstekort dreigt voor minderjarigen die zeker minderjarig zijn. Niet-begeleide minderjarigen met leeftijdswijfel krijgen momenteel geen opvang of toch niet meteen, behalve als er plaats is.

Sinds 11 oktober kregen zo'n 300 jongeren geen opvang op de dag van hun asielaanvraag. Medewerkers van Fedasil maken zich zorgen over die jongeren. Ze werken al meer dan een jaar in erg moeilijke omstandigheden en trekken al langer aan de alarmbel. Middenveld- en humanitaire organisaties doen er alles aan om ook gezinnen en niet-begeleide minderjarigen met leeftijdswijfel op te vangen als Fedasil of partners dat niet kunnen, maar ook hun capaciteit is overvol. Caritas schat dat er momenteel zo'n 150 jongeren op straat slapen. Van die groep slagen er slechts een aantal in om nog een opvangplaats te krijgen. En elke dag komen er bij die 150 nog een tiental bij.² De overheid zegt dat ze al weken naar oplossingen zoekt, maar die zijn er nog altijd niet.

¹ Wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, BS 7 mei 2007, https://www.ejustice.just.fgov.be/cgi_loi/change_lg.pl?language=nl&la=N&cn=2007011252&table_name=wet.

² <https://www.caritasinternational.be/wp-content/uploads/2022/12/18.11.22-situatie-Pacheco.pdf>

Waar is het kinderrechtenperspectief?

Kinderrechten en vreemdelingenrecht botsen op veel vlakken met elkaar. België wil migratiestromen beheersen door te controleren wie op het grondgebied mag binnenkomen en wie er mag verblijven. Kinderrechten zetten minimumnormen uit die België moet respecteren in die verblijfsrechtelijke opdracht.

Kinderrechten zijn opgenomen in het kinderrechtenverdrag van de VN. België ratificeerde dat verdrag in 1991. Sinds 1992 is het bindend voor België. De bepalingen van het verdrag gelden voor buitenlandse minderjarigen die hier alleen zijn of met hun ouders. Ook voor minderjarigen met leeftijdstwijfel. En ook in crisissituaties.

Therefore, the enjoyment of rights stipulated in the Convention is not limited to children who are citizens of a State Party and must therefore, if not explicitly stated otherwise in the Convention, also be available to all children – including asylum-seeking, refugee and migrant children – irrespective of their nationality, immigration status or statelessness.³

Kinderen die als vluchteling beschouwd worden of die de status van vluchteling aangevraagd hebben, moeten bijzondere bescherming krijgen. De staat heeft de plicht samen te werken met de bevoegde instanties die die bescherming en bijstand bieden.⁴

[...] in the event of remaining uncertainty, [the assessment] should accord the individual the benefit of the doubt such that if there is a possibility that the individual is a child, she or he should be treated as such.⁵

Kortom: ook in de opvangcrisis is België verplicht om de rechten van buitenlandse minderjarigen te respecteren en te realiseren. De meldingen en signalen bij het Kinderrechtencommissariaat, onze gesprekken met jongeren en middenveldorganisaties en overheidsdiensten tonen dat veel kinderrechten van die jongeren die hier aankomen en internationale bescherming vragen, zwaar onder druk staan en geschonden worden.

Verlies het belang van het kind niet uit het oog

Artikel 3 van het kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij elke beslissing of maatregel die impact heeft op minderjarigen, het belang van het kind een eerste overweging moet zijn.

Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind een eerste overweging.

Het concept 'belang van het kind' is een complexe en open norm, die op verschillende manieren ingevuld en geïnterpreteerd kan worden. Hoewel daar al veel inkt over vloeide, staat vast dat bij elke beslissing of maatregel die een impact heeft op minderjarigen, het belang van het kind in acht genomen moet worden. Om dat te realiseren, moet het belang inhoudelijk beoordeeld, bepaald en afgewogen worden tegenover andere belangen, zoals het belang van de staat. Maar het belang van het kind moet prioriteit krijgen.

³ VN-Kinderrechtencomité, General Comment n°6, *treatment of unaccompanied and separated children outside their country of origin* (2006), CRC/GC/2005/6, §12, <https://www.refworld.org/docid/42dd174b4.html>.

⁴ Artikel 22 VN-Kinderrechtenverdrag.

⁵ VN-Kinderrechtencomité, General Comment n°6, *treatment of unaccompanied and separated children outside their country of origin* (2006), CRC/GC/2005/6, §31, <https://www.refworld.org/docid/42dd174b4.html>.

Uit de concrete maatregelen en beslissingen die de overheid neemt of nalaat te nemen voor minderjarigen in deze opvangcrisis, kunnen we afleiden dat dat belang nu geen prioriteit krijgt. Het is voor ons hoogst onduidelijk hoe de overheid rekening houdt met dat belang.

Geschonden kinderrechten

Aangepaste en veilige opvang nodig voor alle niet-begeleide minderjarigen

Leeftijdswijfel: combinatie van gesprek en uiterlijke kenmerken?

Laat niet alleen de Dienst Vreemdelingenzaken oordelen over mogelijke twijfel aan de minderjarigheid van een jongere. Laat daar vandaag, gezien de crisis en het tekort aan opvangplaatsen, minstens iemand van Dienst Voogdij mee over oordelen. En laat opvang niet afhangen van leeftijdswijfel.

De Voogdijwet (art. 7 §1) bepaalt dat de Dienst Voogdij en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kunnen en mogen twifelen over de minderjarigheid van een niet-begeleide minderjarigen.

Artikel 7 §1 Voogdijwet

Wanneer de dienst Voogdij of de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering twijfel koesteren omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, laat de dienst Voogdij onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of deze persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar.

Die leeftijdswijfel wordt niet gedefinieerd in de wet. Er zijn geen criteria en er is geen motiveringsplicht. Het begrip 'leeftijdswijfel' is dus erg subjectief, rekbaar en vatbaar voor interpretatie. In de praktijk bepaalt het bureau Minteh van de DVZ of er twijfel is over de minderjarigheid bij de registratie van minderjarigen aan Pacheco. Dat gebeurt op basis van een gesprek en uiterlijke kenmerken.

Twijfel over leeftijd heeft immense gevolgen

Minderjarigheid is in deze crisis een criterium op basis waarvan Fedasil meteen opvang biedt. Bij twijfel over de minderjarigheid is opvang niet gegarandeerd. Die jongeren krijgen dan de boodschap dat er nu geen plaats is. Dat gaat in tegen het vermoeden van minderjarigheid: in geval van twijfel moeten de jongeren het voordeel van de twijfel krijgen tot effectief bewezen is dat ze wel al 18 zijn, zoals ook het VN-Kinderrechtencomité benadrukt.

(Jongen, beschaamd): 'Een van de dingen die me bijblijft zijn de overnachtingen op straat hier in Brussel. Het is erg koud en ik heb de hele nacht niet geslapen. Dat zou mijn enige advies zijn: zorg alstublieft dat er 's nachts geen mensen hoeven buiten te slapen.'

De leeftijdswijfel wordt zeker niet altijd alleen geuit bij jongeren die er manifest meerderjarig uitzien. In onze gesprekken met jongeren konden we zelf niet uitmaken of ze wel of niet meerderjarig waren. Ze zagen er jong uit, ook in hun manier van spreken. Ook humanitaire en middenveldorganisaties die actief zijn in Brussel zeggen dat ze in hun werk in Brussel geregeld jongeren zien over wie er leeftijdswijfel geuit is maar die er echt minderjarig uitzien. Volgens het VN-Kinderrechtencomité moeten niet-begeleide minderjarigen als minderjarig beschouwd worden

zolang niet bewezen is dat ze al 18 zijn.⁶ Dat vermoeden van minderjarigheid is een terecht principe: nadat de Dienst Vreemdelingenzaken twijfelt over de leeftijd, blijkt bij een leeftijdstest 1 op de 3 jongeren wel degelijk minderjarig te zijn.

Bij twijfel worden jongeren normaal opgevangen in een observatie- en oriëntatiecentrum voor niet-begeleide minderjarigen en kan de Dienst Voogdij een leeftijdstest doen. Vandaag krijgen ze dus geen of onaangepaste of niet meteen opvang en geen test. Die snelle leeftijdscheck door de DVZ heeft immense consequenties voor die jongeren: ze belanden op straat, hebben het ondraaglijk koud, krijgen te maken met serieuze gezondheids- en psychische problemen door dat leven op straat, lopen het risico om misleid en misbruikt te worden. En er is geen extra controle op de leeftijdswijfel, terwijl daar zoveel van afhangt. Jongeren belanden soms op straat en hebben geen beroepsmogelijkheid of geen officiële instantie waar ze daarna opvang of gehoor vinden.

Geen medische leeftijdstests meer

Geef eerst en vooral noodopvang aan jongeren met en zonder leeftijdswijfel. Ga dan pas over tot een leeftijdstest.

Jongeren met leeftijdswijfel worden normaal opgevangen in een observatie- en oriëntatiecentrum voor niet-begeleide minderjarigen en de Dienst Voogdij kan dan een leeftijdstest uitvoeren.

Sinds het begin van de opvangcrisis is minderjarigheid een belangrijk criterium op basis waarvan jongeren wel of geen opvang krijgen, wat al in strijd was met de opvangwet en het kinderrechtenverdrag. Daar komt nog bij dat sinds 26 oktober de Dienst Voogdij besliste om geen leeftijdstests meer te doen. Ze zeggen dat het menonwaardig is om jongeren die de nacht op straat moeten doorbrengen, vermoeid zijn en geen verzorging kregen en honger en dorst hebben, naar ziekenhuizen te brengen voor een leeftijdstest. Bovendien zijn er veel jongeren die schurft of zelfs difterie hebben. De Dienst Voogdij vraagt om eerst opvang te regelen voor jongeren met leeftijdswijfel en op zijn minst een medische check en douche te regelen, voordat ze een leeftijdstest ondergaan.

We kunnen begrijpen dat het niet menswaardig is voor de jongeren in de huidige omstandigheden maar dat mag geen excuus zijn. De overheid moet zorgen dat die jongeren hun basisbehoeften vervuld zijn en dat ze hun rechten kunnen uitoefenen. Want nu worden hun rechten compleet uitgehouden. De jongeren met leeftijdswijfel krijgen geregeld niet meteen of zelfs geen opvang, maar kunnen hun minderjarigheid ook niet aantonen door een leeftijdstest. We kunnen veel kanttekeningen plaatsen bij de medische leeftijdstests en hoe België ze standaard hanteert, maar ze nu helemaal niet uitvoeren zonder een alternatief, zorgt dat minderjarigen door de mazen van het net glippen. Minstens 1 op de 3 jongeren over wie eerst leeftijdswijfel geuit wordt, blijkt na de medische test wel degelijk minderjarig te zijn. Naast het feit dat die jongeren geregeld geen opvang krijgen, hebben ze ook geen voogd met alle gevolgen van dien.

Onaangepaste opvang

Creëer in de eerste plaats noodopvang voor alle niet-begeleide minderjarigen. Op lange termijn vragen we structurele opvangplaatsen die rekening houden met de noden van de verschillende asielzoekers om te voorkomen dat opvangcrisisen zich opnieuw voordoen.

Het opvangtraject van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen verloopt normaal in drie fasen:

⁶ VN-Kinderrechtencomité, General Comment n°6, *treatment of unaccompanied and separated children outside their country of origin (2006)*, CRC/GC/2005/6, §31, <https://www.refworld.org/docid/42dd174b4.html>.

- Eerst worden ze opgevangen in een Observatie- en Oriëntatiecentrum (OOC). De bedoeling van die eerste opvang is dubbel. Enerzijds geeft het de Voogdijdienst de kans om na te gaan of de jongere wel degelijk niet begeleid en minderjarig is. Anderzijds maakt het OOC een eerste medische, psychologische en sociale profielschets van de minderjarige (observatie). Het doel is om eventuele kwetsbare punten bij de jongeren te detecteren en ze te oriënteren naar een opvangstructuur die het best aangepast is aan hun noden.
- Daarna worden de jongeren doorverwezen naar een collectieve opvangstructuur. Ze verblijven er in een afzonderlijke leefgroep, met een eigen team van begeleiders en opvoeders. Ze worden begeleid in hun schoolloopbaan en progressief voorbereid op meer autonomie. De niet-begeleide minderjarige jonger dan 15 of met een duidelijke kwetsbaarheid worden opgevangen in voorzieningen van de gemeenschappen in samenwerking (in cofinanciering) met Fedasil.
- Jongeren van wie het verzoek tot internationale bescherming aanvaard is, kunnen doorstromen naar de derde opvangfase als ze ouder dan 16 en zelfstandig genoeg zijn. In een lokaal opvanginitiatief (LOI) krijgen ze meer vrijheid en autonomie, en toch nog de nodige begeleiding. Ze worden dus voorbereid op een zelfstandig leven.

Niet-begeleide minderjarigen die momenteel wel een opvangplaats krijgen, belanden nu vaak in onaangepaste opvang. Er wordt nu vooral gekeken naar beschikbare plaatsen, niet naar hun noden. Zo komen sommige niet-begeleide minderjarigen terecht bij volwassenen in de collectieve opvangcentra of in noodopvang waar gebrekkige of helemaal geen begeleiding is. Momenteel zitten er 85 -13-jarigen in de collectieve opvang, die niet kunnen doorstromen naar jeugdhulpvoorzieningen. Andere jongeren komen wel terecht in het opvangcircuit voor niet-begeleide minderjarigen, maar stromen meteen door naar de tweede fase, wat het onmogelijk maakt om kwetsbaarheden te detecteren.

‘Ik verblijf in het Klein Kasteeltje. We liggen met 20 in een kamer en dat zorgt voor erg veel lawaai. Ik kan soms moeilijk slapen. Door mijn oogziekte doet het felle licht soms pijn aan mijn ogen.’

Het VN-Kinderrechtencomité tikte België in de opvangcrisis van 2016 al op de vingers omdat er te weinig geschikte opvangplaatsen zijn voor minderjarige asielzoekers.

Erbarmelijke gezondheidssituatie

Maak naast veilige en aangepaste opvang dringend werk van medische zorg en psychologische ondersteuning.

We weten dat die jongens op straat te maken krijgen met kou, met grote risico's op ernstige gezondheidsproblemen en met psychische problemen. Zolang ze op straat 'wonen', kan dat niet aangepakt worden en verergert het. Ze blijven dus in de vicieuze cirkel zitten die hun integriteit fors aantast.

Belang van medische ondersteuning

Geen opvang betekent ook geen medische zorg. De gezondheidssituatie van die jongeren is heel ernstig. Artsen Zonder Grenzen houdt al meer dan een maand medische en psychologische consulten aan het Pacheco-registratiecentrum voor asielzoekers, om te doen waarin de overheid tekortschiet. Ze stellen zware gezondheidsproblemen vast zoals tuberculose, schurft, dermatosen

en difterie, en een grote nood aan psychische zorg en bescherming voor gezinnen en niet-begeleide minderjarigen.

Belang van psychologische ondersteuning

Op straat leven heeft ook gevolgen voor het psychosociaal welzijn van de jongeren. Psychosociale problemen worden niet alleen veroorzaakt door verlies en trauma in het land van herkomst en tijdens hun reis, maar ook door het gebrek aan materiële hulp (opvang) en integrale zorg (geen toegang tot eerstelijns- en gespecialiseerde zorg). De jongeren die we spraken, zijn geschokt en geraakt door wat ze onderweg en hier meemaakten bij hun aankomst in België. Middenveld- en humanitaire organisaties zeggen ons dat sommige jongeren donkere gedachten hebben. Ze vertellen ons over de hardheid van het straatleven en het gebrek aan vooruitzichten.

Bescherming nodig tegen exploitatie en misbruik

Jongeren zonder opvang lopen op straat enorme risico's. De straat is geen veilige plek. Ze lopen het risico slachtoffer te worden van uitbuiting en misbruik. Een jongere met wie we spraken zei dat een vriendin die ook op straat leefde, verkracht werd, en dat ze het aan niemand durft te vertellen. Ook Artsen Zonder Grenzen bevestigt dat en brengt het verhaal van een andere jonge vrouw die in Brussel op straat seksueel misbruikt werd doordat er geen opvangplek was voor haar. Dat zijn verhalen die aan de oppervlakte komen, maar wat blijft er onder de radar? Er is niemand die in contact blijft met die jongeren, zoals een voogd zou doen. Er is ook geen structurele opvolging of monitoring. Niemand weet hoe ze het stellen.

‘Vorige week sprak ik een meisje dat zei dat ze in een van haar dakloze nachten op straat verkracht werd. Ze durft geen aangifte te doen, maar is overstuur.’ (Een jongere op straat)

Te weinig begrijpelijke informatie en begeleiding

Zorg voor begrijpelijke en kindvriendelijke informatie. Zorg dat kinderen en jongeren hun rechten kennen.

Uit onze bezoeken aan humanitaire organisaties, gesprekken met middenveldorganisaties en met jongeren blijkt vaak het gebrek aan begrijpelijke informatie voor jongeren. Ze zijn slecht geïnformeerd, onwetend over de verdere procedures. Ze worden van de ene dienst naar de andere gestuurd. Hun verhalen tonen dat ze proberen te overleven, zoeken naar houvast door andere asielzoekers op straat aan te spreken en om hulp te vragen. Verschillende middenveldorganisaties doen hun uiterste best om ze de situatie uit te leggen, te informeren over procedures, of door te verwijzen naar organisaties die mogelijk hulp kunnen bieden in afwachting van een opvangplaats. Maar niet elke minderjarige komt in contact met humanitaire en middenveldorganisaties.

‘Ik begreep de informatie niet goed, maar toen we uitleg vroegen, werden we weggejaagd aan Pacheco. De vrouw sprak Frans. Gelukkig zagen we iemand die al langer in België is en die ons alles uitlegde.’

Zowel niet-begeleide minderjarigen met als zonder opvang missen begeleiding. Er is niet veel te doen in de noodopvangstructuren en er is veel verveling. Ze wachten, hebben geen concreet zicht op het verloop van hun procedure, hebben geen idee hoelang ze nog moeten wachten en hebben vaak niets omhanden.

‘Ik heb mijn aanvraag tot internationale bescherming ingediend op de plek waar men zei dat het moest. Ik weet niet hoelang het zal duren en wanneer ik antwoord mag verwachten. Of ik de hele tijd in het zelfde centrum zal verblijven? Dat weet ik ook niet.’

Gebrek aan registratie en monitoring

Zorg tussen de verschillende fases voor begeleiding en monitoring van de jongeren met leeftijdswijfel.

Niet-begeleide minderjarigen zonder leeftijdswijfel worden geregistreerd bij Fedasil. Die registreren ook over hoeveel jongeren ze leeftijdswijfel hebben, maar van die jongeren houden ze niet bij waar ze terechtkomen, behalve als dat bij partners van Fedasil is. Er is dus niemand die in contact blijft met die jongeren, zoals een voogd zou doen. Er is ook geen structurele opvolging of monitoring. Niemand weet hoe ze het stellen. Van de jongeren wordt verwacht dat ze zich later opnieuw aanbieden aan diensten om opvang te krijgen, maar in de tussentijd laten we ze helemaal los. Sommige jongeren verdwijnen onder de radar. Dat is alarmerend want ook bij de minderjarigen met leeftijdswijfel zijn er effectief minderjarigen.

Geen voogd: 1.858 wachtenden vóór u

Zorg voor extra voogden zodat de wachtlijsten weggewerkt kunnen worden en elke minderjarige meteen een voogd krijgt. Denk in afwachting van die extra voogden na over andere oplossingen om de dagelijkse problemen weg te werken van niet-begeleide minderjarigen zonder voogd.

Niet-begeleide minderjarigen die de Dienst Voogdij als minderjarig beschouwt, hebben onmiddellijk recht op een voogd in België. De voogd is in de eerste plaats de wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige in alle rechtshandelingen. Voogden bewaken ook het sociaal welzijn van een kind of jongere.

Art. 6, 2° Voogdijwet: Indien de persoon minderjarig is, wijst de DV onmiddellijk een voogd aan.

Vandaag wachten er 1.858 niet-begeleide minderjarigen op een voogd. Er is een verschil in wachttijden. Voor niet-begeleide minderjarigen in Wallonië of Brussel is er ongeveer vier maanden wachttijd. Als het dringend is, kan een minderjarige daar onmiddellijk een voogd krijgen. In Vlaanderen hangt de wachttijd af van de regio waar de minderjarige woont en duurt het vier tot acht maanden. Bij een dringende situatie, is het niet zeker of een voogd beschikbaar is.

Kinderen en jongeren die hier aankomen zonder begeleiding, krijgen dus vaak geen of pas later een voogd. In dringende situaties kan het wel, maar niet altijd, afhankelijk van de beschikbaarheid. Dat is problematisch: Geen voogd betekent ook dat niemand de situatie van de minderjarigen monitort, hun welzijn bewaakt of ze begeleidt. En ook dat niemand een asielpcedure opstart.